

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

หนเดียวเท่านั้นไม่เป็นอีก

ก่อนจึงหัน

พระองค์นี้ปะๆ ชุนๆ พระครั้งพุทธกาลปะๆ ชุนๆ เห็นแล้วจับใจ นี่ละคุณค่า
อยู่ที่ตรงนี้ ไม่ได้อยู่ที่โก้ๆ หรุๆ อันนั้นพวกสัว่มพวกถาน นี่ทองคำทั้งแท่ง นี่ละศาสดา
องค์เอก ใครแหลมคมยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า ทรงพิจารณารู้หมดเลย เอามาสอนนี่เพื่อ
อะไร ก็เพื่อคุณค่าอันสูงส่งถึงพระนิพพาน นอกนั้นมีแต่จมๆ ไม่มีขึ้น สดสวยงดงาม
หรุๆ หราๆ ฟุ่ๆ ฟ่าๆ มีแต่พาคคนให้จมทั้งนั้น กิเลสพาคคนให้จม แต่สัตว์โลกชอบมาก
ธรรมพาคคนให้พ้นฟู แต่สัตว์โลกไม่ค่อยชอบ อย่างนี้ใครจะชอบ ปะๆ ชุนๆ อย่างนี้ไม่มี
ใครชอบทั้งนั้น ผู้มุ่งพระนิพพานยิ่งชอบมาก ลตออกหมดคุณค่าไม่มี ผ้าขี้ริ้วห่อทองอยู่
ภายในใจ นี่ละให้ดูตัวอย่างกัน

มาศึกษาพระเณรทั้งหลายให้ดูเอา องค์ไหนปฏิบัติยังงี้ๆ มาก่อนมาหลังให้เอา
หลักธรรมเป็นเกณฑ์ ดูแต่ละองค์แต่ละรายปฏิบัติตัวยังงี้ มีหลักธรรมหลักวินัยคือองค์
ศาสดาติดตัวหรือไม่ๆ ถ้าไม่มีธรรมมีวินัยติดตัวแล้วเป็นโมฆะ หาราคำราคาไม่ได้ ถ้ามี
ธรรมและวินัยติดตัวแล้วนั้นคือองค์ศาสดาติดไปด้วย เกาะพระพุทธเจ้าคือธรรมคือ
วินัย จะส่งงามไปตลอด อยู่ที่ไหนอย่าปราศจากศาสดาคือธรรมคือวินัย พากันจำให้ดี
เคยได้ยินไหมคำพูดอย่างนี้ ทั้งๆ ที่ตำราท่านสอนไว้แล้วอย่างนี้ ไม่มีใครนำมาพูดนะ
ศาสดาคือธรรมคือวินัย ใครมีธรรมมีวินัยติดตัวนั้นคือตามเสด็จพระพุทธเจ้าทุกๆ ฝี่
ก้าว สุดท้ายถึงพระนิพพาน

เราอย่าเอาแต่ตามกิเลสความโก้หรุๆ ฟุ่ๆ ฟ่าๆ นะจม พวกนี้พวกจม ฟังให้ดี
นะพวกอยู่ในศาลานี้ แต่งตัวโก้หรุๆ ฟ่าๆ มีแต่พวกจะพากันจม ก็กัปกักลบไม่มีวิน
ฟื้นขึ้นได้ การใช้สอยอยู่กินรู้จักประมาณ ประหยัดมัธยัสถ์ ไม่สืมนื้อสืมตัว นี่คือทาง
เพื่อความพ้นทุกข์ถึงพระนิพพานได้ ไม่มีใครสอนถูกต้องแม่นยำยิ่งกว่าศาสดา อย่าเก่ง
กว่าครุคือศาสดา ถ้าไม่อยากจมอย่าเก่งกว่าครุ ให้นำครุมาสอนเสมอ เวลานี้ลูกศิษย์
ตถาคตมันเก่งกว่าครุ มันเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปๆ อย่างนั้นละ แล้วก็เหยียบหัว
ตัวเองนั้นละไม่ใช่เหยียบใคร

ใครจะเลิศเลอยิ่งกว่าศาสดาองค์เอกนำธรรมมาสอนโลกไม่มี มีรายเดียวคือ
ศาสดาที่สอนได้ถูกต้องแม่นยำมาก ปฏิบัติตามชินะ คือทรงรู้ทรงเห็นแล้ว เพราะ
เหตุผลกลไกอะไร นำเหตุผลกลไกอันนั้นมาเป็นเครื่องดำเนินจึงไม่ผิดพลาด เรามีแต่

สูกเอาเผากินๆ เห็นอะไรมาคว้ามับๆ มันมีตั้งแต่บุตรแต่คุณ มีแต่ฟันแต่ไฟเผาหัวใจ
เลยไม่ได้เรื่องได้ราว

เช่นอย่างวันนี้เป็นวันพระ วันพระกับวันธรรมดาต่างกัน วันธรรมดาก็มีดกับแจ้
วันพระก็มีดกับแจ้ แต่วันพระมีธรรมอยู่ในมีดกับแจ้ วันธรรมดาเป็นวันเลอะๆ
เทอะๆ ของโลก วันของธรรมมีศีลมีธรรมประจำ เช่นอย่างวันนี้เป็นวันพระ การ
สมาทานศีลไม่สำคัญ เสมอกันหมดที่พระพุทธเจ้าประทานไว้ตรงไหน สมาทานวิริติ
สมาทานจากพระเอาพระเป็นพยาน เพราะตัวเองไม่ไว้ใจตัวเอง เอาพระมาเป็นพยาน
เช่น ปาณาติปาตา เวฯ เป็นต้น เราสมาทานกับพระ คือเอาพระเป็นพยาน เราไม่ไว้ใจ
เรา เรามั่นโกหกหลอกลวงตัวเองเก่ง จึงต้องเอาพระมาเป็นพยาน แล้วมันก็กระดาก
อายบ้างละ นั่นละท่านว่าสมาทานวิริติ เป็นศีลสมบุรณ์เหมือนกัน

เจตนาวิริติ นี่ก็เป็นศีลสมบุรณ์เสมอกันหมด คือตั้งใจตเว้นศีลข้อนั้นๆ รักษา
ศีลข้อนั้นๆ ให้เต็มภายในจิตใจ ไม่ต้องสมาทานกับพระ เจ้าของเชื่อตัวเอง ยึดมั่นถือ
มั่นในความสัตย์ความจริงของเจ้าของเองไปปฏิบัติ นี่ก็เป็นศีลสมบุรณ์เหมือนกัน

สมุจเฉทวิริติ เรียกว่างดเว้นการทำชั่วด้วยศีลข้อใดก็ตามอย่างเด็ดขาด นี่เรียกว่า
สมุจเฉทวิริติ

เราจะสมาทานรักษาศีลข้อใด เป็นเหมือนกับรับจากพระโอษฐ์ของพระพุทธเจ้า
นั่นแหละไม่ผิด พระองค์ตรัสไว้ชอบแล้วทุกอย่างๆ มีอานิสงส์มีคุณค่ามีผลเท่ากัน
ขอให้ไปรักษาปฏิบัติเถอะ จะสมาทานจากพระหรือจากใครก็ตามเป็นศีลขึ้นมาโดย
สมบุรณ์ถ้าเจ้าของรักษาได้ เจตนาวิริติ เจ้าของเจตนาตเว้นภายในใจ ไม่ต้องเอาใคร
มาเป็นสักขีพยานก็ได้ สมุจเฉทวิริติ สมาทานอย่างเด็ดขาด งดเว้นอย่างเด็ดขาดเลย นี่
ก้าวขึ้นไปสู่ศีลของพระอรียเจ้าคือพระโสดา พระโสดาศีลนี้มาเองเป็นเอง หิริโอตตปปะ
เกิดเอง ไม่ต้องไปสมาทานกับพระ เรียกว่าศีลพระอรียเจ้า ขึ้นไปถึงศีลพระอรียเจ้า พา
กันจำเอา

มันจะตายทิ้งเปล่าๆ ละ ศีลธรรมที่เลิศเลอสุดยอดมานานสักเท่าไร ในพุทธ
ศาสนาของเรา ๒๕๕๐ ปีนี้แล้ว เราเกิดมาได้ก็ปีก็เดือนมีศีลมีธรรมติดตัวใหม่ หรือมี
ตั้งแต่ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ความยุ่งเหยิงวุ่นวาย ความทะเลาะเบาะแว้ง
ความยุแหย่ก่อกวนแตกทำลายกันนั้นหรือ ศีลธรรมเป็นเครื่องสมัคสมาน กิเลสเป็น
เครื่องยุแหย่ก่อกวนให้แตกทำลาย เรามีอะไรอยู่ในใจของเรา มีอะไรอยู่ในสังคมของ
เราเวลานี้ เอาไปพิจารณาขังสังคมไทยเรา มีธรรมเข้าไปเกี่ยวข้องไหม หรือมีตั้งแต่กิเลส
เข้าไปตีตลาดแหลกเหลวไปหมด อย่างนี้ใช้ไม่ได้นะ

เรามารักษาธรรมต้องเอาธรรมมาปฏิบัติ ธรรมจะเกิดขึ้นในผู้ปฏิบัติธรรม ผู้ไม่ปฏิบัติธรรมแบกคัมภีร์จนหลังหักก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร พวกท่านจำเอา วันนี้พูดให้ฟัง เพราะเป็นวันพระ ซึ่งเป็นวันสำคัญวันหนึ่ง งานการใดก็ตามวันนี้ธรรมจะต้องติดหัวใจ เช่นพุทโธ เป็นต้น พุทโธ ธัมโม หรือสังโฆ ให้ติดอยู่ในหัวใจ ถ้าลงธรรมติดอยู่ในหัวใจ บทใดก็ตาม พุทโธ ธัมโม สังโฆ ได้ทั้งนั้น นั่นละคือธรรมอันเลิศเลออยู่ในใจเราแล้วเรามีราคาเวลานั้น นั่นละคุณค่าราคาที่อยู่กับใจนะ รวมลงแล้วธรรมอยู่กับใจ คู่ควรกันกับใจ นอกจากนั้นไม่ควรกัน ธรรมกับใจคู่ควรกัน

พวกท่านรักษาใจให้ดี กาย วาจา การประพฤติปฏิบัติตัว ให้อุจเฉฐใจของอย่าไปดูคนอื่น ทะเลาะเบาะแว้งยุ่งเหยิงวุ่นวายก่อวุ่นกันอยู่ตลอดเวลาแม้ภายในวัด ตลอดเข้าไปอยู่ในที่นอนหมอนมุ้ง จะนั่งภาวนาก็ไปก่อเรื่องอยู่ในมุ้ง ว่าจะภาวนา เอาเรื่องคนนั้นมายุ่ง เอาเรื่องคนนั้นมายุ่ง คนนั้นไม่ดี คนนี้ไม่ดี มีแต่กิเลสเข้าไปตีตลาดจนกระทั่งถึงที่นอนหมอนมุ้ง ที่ภาวนามีแต่ทำเลกิเลสไปตีตลาดนักภาวนาทั้งนั้นแหละ

ดูหัวใจเจ้าของ ตัวนี้ตัวดีที่สุด มันคิดเรื่องอะไร ไปดูตั้งแต่โทษของเขา โทษของเราไม่มีหรือจึงไม่ดู ก็เรามาภาวนาเพื่อจะดูโทษดูคุณของตัวเอง คุณไม่ต้องบอกขอให้ดูโทษ ระมัดระวังโทษแล้วคุณก็จะเกิดขึ้นเอง ถ้าไม่ดูโทษ สั่งสมแต่โทษแล้วคุณไม่มี วันนี้เป็นวันพระ ให้มีวันพระวันโยมบ้างสิ วันไหนก็วันเลอะๆ เทอะๆ ใช้ไม่ได้นะ นำทุเรศ นี้เราจนจะตายเท่าไรยิ่งคิดมาก แทนที่จะคิดถึงตัวเราเองที่กำลังหายใจผุดๆ จะไปอยู่ไม่กี่วันก็ปีนี้ มันไม่คิดกับเรื่องนี้ มันคิดถึงโลกถึงสงสารที่อยู่ด้วยความวุ่นวาย

ใจดวงนี้ไม่ได้วุ่นวายใจของเราเนี่ย พี่น้องทั้งหลายฟังให้ดี หลวงตาบัวลูกบ้านตาดนี่ละ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสถานที่นั่นที่นี่ อยู่บ้านนั่นบ้านนี้ ขึ้นอยู่กับบุญกับกรรม ใครมีบุญมีกรรมที่ไหนเกิดที่ไหนดีทั้งนั้นถ้ากรรมดี ถ้ากรรมชั่วไปเกิดที่ไหนก็ชั่วทั้งนั้น นี้เราก็บอกเราก็คปฏิบัติตัวเต็มความสามารถตั้งแต่ปี ๒๔๗๗ วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๗๗ นั้นเป็นวันบวช วันฝากชีวิตจิตใจไว้กับผ้ากาสาขาวัสตร์ เพศของพระ ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้เป็นเวลา ๗๓ ปีทุกข์หรือไม่ทุกข์พิจารณาซิ อยากกินก็ไม่ได้กิน อยากไปอยากมาที่ไม่เหมาะสมกับธรรมกับวินัยแล้ว ไม่กินไม่ไปไม่มาไม่ทำ ฝึกอยู่อย่างนั้นตลอดจนเคยชิน

แย็บออกคิดไปไหนผิดหรือถูก ถ้าว่าผิดธรรมผิดวินัยอยากขนาดไหนก็ไม่กินอยากทำอะไรก็ไม่ทำ นั่นขึ้นชื่อว่าฝึกตัว ฝึกจนชินต่ออนิสัย แล้วฟังเสียง คิดแย็บออกมาเรื่องใดควรหรือไม่ควร เอาธรรมวินัยมาทาง ควรทำหรือไม่ควรทำ ควรไปหรือไม่ควรไป เอาธรรมวินัยออกทาง เมื่อเห็นว่าไม่ควรแล้วไม่ทำ นั่นชื่อว่าเป็นผู้มีครูมีอาจารย์ แล้วก็เป็นผู้มีศัสตางค์เอกติดตัวไป มีคุณค่ามีราคา คนนั้นมีราคาทั้งวัน ตั้งแต่เกิดถึง

ตายมีธรรมอย่างนี้ประจำใจมีคุณค่าตลอดจนกระทั่งถึงวันตาย คนนั้นทรงคุณค่าอันสูงส่ง ส่งจนกระทั่งถึงนิพพานด้วยนะ คุณค่าแห่งความดีที่เรารักษา พวกกันจำนะ

วันหนึ่ง ๆ หมดไปเฉย ๆ มีตแจ้งมีมาตั้งเดิม แต่ชีวิตจิตใจของเราซิ เวลามาเกิดเราก็มารู้เวลาที่เรามาเกิดแล้ว ตายนั่นมันจะไปที่ไหนไม่รู้ กम्म สุตเต วิภชติ ยทิตฺทินฺนปฺปณฺตี กรรมย่อมเป็นเครื่องจำแนกแจกสัตว์ให้มีความประณีตเลวทรามต่างกัน มีกรรมดีกรรมชั่วด้วยกันทุกคน แล้วแต่กรรมจะจำแนกแจกไปไหน ถ้าเราทำกรรมชั่วไว้กรรมชั่วจะพาเราลงนรก ทำกรรมดีไว้กรรมดีจะพาเราไปสวรรค์นิพพาน ให้เลือกนะเวลานี้เลือกได้ ธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วไม่มีผิดมีพลาด ถ้าปฏิบัติตามนั้นแล้วแม่นยำ ๆ จำเอานะ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

เดี๋ยวนี้อีกกลางวันมีมาก กลางวันมีถึง ๑๔ ชั่วโมง กลางคืนมีเพียง ๑๐ ชั่วโมง ตะวันมันตรงแนว ถ้าตะวันเอียงไปนี่กลางวันจะมาก หลวงปู่แหวนบุหรีท่านตัวใหญ่นะ หลวงปู่แหวนบุหรีท่านตัวใหญ่ นั้นละเคยต่อนิสัยเป็นไปตามนิสัย ไม่เป็นบาปเป็นคุณอะไร ไม่ขัดข้องต่อธาตุต่อขันธ์ต่อหลักธรรมหลักวินัยท่านก็ทำไป ถ้าขัดปับท่านปิดทันทีเลย

พ่อแม่ครูจารย์มั่นก็เหมือนกัน บุหรีตัวอย่างนี้ละ ก็โบราณที่ท่านเคยมายังไงก็เป็นแบบนั้น บุหรีสูบตอนเช้า แต่ไม่มาก พอฉันเสร็จแล้วท่านจะสูบ อย่างมากขึ้นไปกุฎิแล้วพระขึ้นไปหาท่าน ท่านจะอาจสูบเหมือนแก้ก้อแก้ก้าอะไร แก้วราคาญไปอย่างนั้น ละดูท่า ตอนค่ำอีก ท่านขึ้นจากทางจงกรม แล้วพระขึ้นไปหาท่าน นั้นละตอนหนึ่งตอน ท่านสูบบุหรีหรือฉันหมากตอนนั้น ตอนบ่าย ตอนจ้งหันแล้ว มีสาม ตอนจ้งหันแล้วหนึ่ง ตอนบ่ายหนึ่ง ตอนค่ำ มีสามเวลา

นี่ก็พูดเสียเถอะมันได้พูดแล้ว เราก็อาจจะมีนิสัยวาสนาอยู่บ้าง ไปหาครูบาอาจารย์องค์ใดรู้สึกท่านเมตตามากทุกองค์ พระผู้ใหญ่เมตตามากทุกองค์ ไม่ว่าจะฝ่ายปริยัติฝ่ายปฏิบัติ อย่างวัดพระศรีมหาธาตุ สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า โอ้ย ตามไปเอาเลย จะไปเอามาจริง ๆ นี่นะ ปีนั่นถวายเพลิงเผาศพพ่อแม่ครูจารย์มั่น สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าก็ไปแล้วเพื่อนของท่านคือเจ้าคุณศรีวรคุณ น้องชายท่านเจ้าคุณอุบาลี ท่านเป็นเพื่อนกัน. พรรษา ๑๖ แล้วนะนั่น เผาศพพ่อแม่ครูจารย์มั่นพรรษา ๑๖ ท่านก็ไปในงานนี้ ใ้ไปจับติดเลย จะเอาไปทำเดี่ยว ไม่ให้คิดให้อ่านไม่ให้ช่องทางอะไรเลย ใ้เรากี้ โห จะทำยังไง แต่ที่จะให้กลับไปมันกลับไม่ได้แล้ว

คือจิตตอนนั้นเป็นธรรมจักรแล้ว หมุนตัว ๆ ตลอดเวลา อยู่กับใครไม่ได้ ตอนนั้นเป็นตอนอยู่กับใครไม่ได้ อยู่องค์เดียว แล้วท่านก็จะเอาไปเข้าส้วมเข้าถ่านในนั้นได้

เราก็จะทำยังไง ตอนนั้นเป็นตอนที่กำลังหมุนตัว ดูเหมือนเดือนสาม จิตหมุนตลอดอยู่กับใครไม่ได้ จิตชั้นนั้นขึ้นอยู่กับใครไม่ได้เลย คิดดูซิมาเผาศพพ่อแม่ครูจารย์มั่น เคารพขนาดไหนเรา แต่เราเอาธรรมานุธรรมปฏิบัติป็นโน ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมผู้นั้นชื่อว่าบูชาเราตาคต เราเอาอันนี้บูชาท่าน ที่จะให้เกี่ยวข้องกับร่างกายมาอุปถัมภ์อุปฐากท่านในศพของท่านเรามาไม่ได้ เราต้องบูชาท่านด้วยข้อปฏิบัติ นี่ละถึงกาลเวลาที่อยู่ไม่ได้มันอยู่ไม่ได้จริงๆ คือทางนี้มันก้าวของมันตลอดก้าวตลอด ที่จะให้ถึงลงมันไม่ลงแล้ว ฟุ้งๆ

มาในงานศพท่านเพียงสี่วัน ฟุ้งซิ งานศพรวมพระเถระอะไรรวมกันหมดแล้วสี่วัน นั่นละเรามา ทนเอาะนั้นนั้น มา ก็ไปอยู่ในป่าลึกๆ จะออกมาเฉพาะเวลาจำเป็นๆ เพราะทางนี้มันหมุนตลอด นี่ละธรรมฆ่ากิเลสท่านทั้งหลายฟังเอา ถึงเวลาฆ่าแล้วไม่รอกิเลสฆ่าสัตว์โลกทำลายสัตว์โลกก็เหมือนกัน คิดแย็บออกตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัส สัมพันธ์กับอะไรกิเลสจะออกหน้าๆ กว้านเอาฟันเอาไฟมาเผาตัวเอง ปรกติของโลกเป็นอย่างนั้น เราก็ไม่เคยคิดแต่ก่อน แต่เวลาธรรมนี้เกิดขึ้นกับเรามันเป็นอย่างนั้นเป็นเอง ก็ย้อนไปคิดถึงเรื่องกิเลสทำงานบนสัตว์โลก มันทำของมันตลอดเวลาทุกหัวใจ ที่นี้พอธรรมเกิดขึ้นนี้ฆ่ากิเลส อยู่ที่ไหนฆ่าตลอด เว้นแต่หลับ

เพราะฉะนั้นจึงว่าอยู่กับใครไม่ได้ อยู่ไม่ได้จริงๆ มันขวางมันขัดทางเดินของเรากำลังก้าวเดินฟุ้งๆ แล้วมีอะไรมาขัดมาขวาง เช่นเกี่ยวกับการกับงานกับเพื่อนฝูงนี้ไม่ได้เลย เหมือนกับอะไรมาขวางทาง ปิดออกๆ ฟุ้งๆ เลย คิดดูเผาศพพ่อแม่ครูจารย์มั่นอยู่ได้เพียงสี่วันเท่านั้น ทน ธาตุชั้นส่วนหยาบอุปถัมภ์อุปฐากท่านส่วนหยาบ แต่อุปถัมภ์อุปฐากท่านด้วยการปฏิบัติชำระจิตใจ อันนี้เยี่ยมกว่าทุกอย่าง เราเอาอันนี้บูชาท่าน มาเผาศพท่านได้สี่วันโดดผิงเลยเข้าป่า พระเถระตอนนั้นกำลังถามเกาะเรานะ

แต่ก่อนเราก็ไม่เคยคิดว่าพระเถระจะมาเกี่ยวเกาะกับเราสนใจกับเรา เพราะเราก็อยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มั่น พระเถระทั้งหลายก็อยู่ด้วยกัน ต่างคนต่างมุ่งหน้าเข้าไปศึกษาในจุดเดียวกัน จึงคิดว่าจะไม่มีใครสนใจกับใคร นอกจากสนใจกับพ่อแม่ครูจารย์มั่นองค์เดียว แต่พอท่านมรณภาพเท่านั้นละ โอ้ย เกาะพริบเลยนะเกาะเรา แต่ก่อนไม่ได้คิดนี่ เราก็หมุนของเรา ก็นี่กว่าพระเถระอยู่กับท่านจะไม่สนใจอะไรกับเรา พอท่านมรณภาพเท่านั้นเกาะพริบเลย เหมือนผู้ต้องหานั้นะ จึงได้รู้ว่า โอ้ พระเถระคอยจดจ้องกับเรามาตั้งแต่เมื่อไร ไปกลางวันไม่ได้นะไปกรรมฐาน ไปกลางวันเป็นรุมเลยละ ต้องไปกลางคืน

ถ้าว่าตคนรกรก็เรานี้หลุมลึกที่สุดขโมยหนีจากพระ ไม่งั้นไปไม่ได้จริงๆ โอ้เรามันมีแต่อย่างนั้นอย่างเดียวไปกับใครไม่ได้ แน่ะ มันบังคับในตัวของมัน พอคำมีดแล้วดู

หมู่เพื่อน เพราะใครก็รู้ม ๆ องค์นี้เดินจงกรมอยู่บ้าง องค์นั้นนั่งภาวนาอยู่บ้าง ไม่สนใจกับเรา เราเตรียมของไว้เรียบร้อยแล้ว พวกบริวารพวกบาตรสบงอะไร ๆ ใส่เตรียมไว้เรียบร้อยแล้ววางไว้ที่นอน วางไว้แล้วก็ไปเที่ยว ถ้าเห็นพระเณรมองมาหาเราเราก็ทำนองไปเที่ยววัด ไปเที่ยวบริเวณ ความจริงไปดูตลาดเอา พอกลับมาไม่มีใครละที่นี้มาแล้วเตรียมของปีบสะพายบาตรปุ๊บออกทางนี้ ไม่ออกไปทางพระเณรนะ ขโมยหนีกลางคืนไม่ทราบว่่าก็ครั้ง ถ้าตกรรกลหุลมลิ้มมากนะเรา ออกไปทางพระไม่ได้รู้มมา ก็จ้ออยู่กับเราคนเดียว

นี่ละตอนที่จิตมันหมุน ฟังเอาซิท่านทั้งหลายฟัง เวลาหมุนจะออกยังงัยก็อยู่ไม่ได้ จะออกโดยถ่ายเดียว ๆ อยู่ไม่ได้เลย นอนกลางคืนบางคืนไม่หลับ คือธรรมะกับกิเลสมันพืดกันอยู่ในหัวอก เรียกว่าอัตโนมัตติ เวลาธรรมะฆ่ากิเลสฆ่าโดยอัตโนมัตติ เหมือนกิเลสทำลายสัตว์โลกโดยอัตโนมัตติเหมือนกันไม่ผิด เราจึงได้นำอันนี้มาเทียบเคียงกัน โอ้ กิเลสทำลายหัวใจสัตว์โลกมันก็เหมือนกัน กับที่ธรรมเรากำลังทำลายกิเลสอยู่เวลานี้ มันจะไม่ให้มีอะไรติดหัวใจ หมุนตัว ๆ

กลางคืนนอนมันยังไม่ยอมหลับ คือมันหมุนของมันเต็มที่เต็มฐาน ลงทางจงกรมแล้วไม่รู้จักเวลาหยุด ได้ก้าวลงทางจงกรมเมื่อไร ไม่ว่าจะกลางวิกาลกลางวันกลางคืน ถ้าง่วงได้ง่วงแล้วไม่รู้จักเวลาหยุด ต้องเอาก้าวขาไม่ออกเป็นเครื่องตัดสินกัน คือเวลามันหนักพอแล้ว เดินก็เดินตั้งแต่เมื่อไร แต่จิตมันไม่ได้มาอยู่กับอวัยวะแข่งขาเจ็บนั้นปวดนี้ มันอยู่กับกิเลสกับธรรมพืดกัน ไม่ได้ออกไปข้างนอก จนกระทั่งขาก้าวไม่ออก เครื่องมือไม่เอาไหนแล้วก้าวไม่ออก หือ ไปไม่ได้หรือพัก นั้นละพัก ให้ตั้งใจหยุดนี้ โถ มันตั้งใจได้งัย มีแต่ตั้งใจจะพืดกับกิเลส

ที่ท่านกล่าวไว้ในธรรมมีในคัมภีร์ พระโสณะท่านความเพียรกล้า เวลาได้เป็นพระอรหันต์แล้วท่านยกเป็นเอตทัคคะเลิศในทางความเพียรกล้า มีองค์เดียว พระโสณะเลิศในทางความพากเพียร ความเพียรกล้า เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก มีในตำรา เราก็อ่านไปเหมือนกัน ตอนนั้นเมื่อจิตยังไม่เข้าระดับกันมันก็อ่านธรรมดา เป็นความจดความจำธรรมดา ไม่ได้ตั้งใจอะไรว่าความเพียรกล้าขนาดไหนไม่ขนาดไหน เป็นธรรมดา ๆ บทเวลามันเข้าหาตัวเองความเพียรกล้านะ ท่านว่าฝ่าเท้าแตก พระโสณะเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก คือฝ่าเท้าแตกมันไม่ได้หมายถึงแตกอย่างนี้นะ มันจะกัดเข้าไปฝ่าเท้าเรานี้แหละ ฝ่าเท้ามันหนา ๆ เดินไม่หยุดไม่ถอยมันค่อยกัดเข้าไป ๆ บางเข้าไป ๆ จนทะลุถึงเนื้อ นั้นเรียกว่าฝ่าเท้าแตก ไม่ใช่แตกอย่างนี้นะ มันทะลุถึงเนื้อ

เราก็เป็น แต่ยังไม่ถึงแตก ยังไม่ถึงเนื้อ นี่ละมันมาเป็นพยาน ว่าท่านเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตกพระโสณะ เป็นเอตทัคคะเลิศในทางความเพียร เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก

ที่นี้เวลาเราเข้าไปเกี่ยวข้งกันแล้วนี้ ลงทางจงกรมแล้วไม่รู้จักหยุด จนจะก้าวขาไม่ออก ถึงจะหยุด เอาก้าวขาไม่ออก มันหมดกำลัง ก้าวขาไม่ออกแล้วหยุดสักพักหนึ่ง ที่จะให้ มันหยุดเฉยๆไม่ได้ ถึงขั้นนี้แล้วหยุดไม่ได้ ที่นี้เวลามันพอๆ กันเอามาเป็นพยานกัน เห็นดเหน้อยเมื่อยล้ำมันจะตายแล้วก็ไปพักร้านข้างทางจงกรม ออกร้อนฝ่าเท้านี้แหม เหมือนไฟลนนะ ร้อนพับๆ โหย ทำไมฝ่าเท้าเรามันถึงได้ร้อนเอานักหนา มันแตก เทรอ

ครั้นเอาฝ่าเท้ามาดูก็ไม่แตก ฝ่าเท้าก็ดีๆ คือยังไม่ทะลุถึงเนื้อ ที่จะให้มัน แตกมันไม่แตกแหละ มันทะลุถึงเนื้อ มันออกร้อนเหลือประมาณ ทนไม่ไหวก็ต้องมาดู ฝ่าเท้า เอ้ ทำไมฝ่าเท้าเรามันแตกเทรอ มาดูไม่แตก แต่เวลามาลูบลำฝ่าเท้าเราเนี่ย โถ มันเสียว เรามาลูบลำเบาๆ นี้เสียวมันกำลังจะทะลุถึงเนื้อ มันเสียว พอดีกิเลสแตก เสียก่อนฝ่าเท้าเราเลยไม่แตก ไม่งั้นจะแตกเหมือนกัน นี่พยานมันบอกกันนะ ไม่ต้องไป ถามใครมันเชื่อกันเอง

อย่างว่าท่านเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก ไม่แตกยังงิ กิเลสไม่แตกท่านไม่ได้ถ้อย นี้ อันนี้ก็เหมือนกันกิเลสไม่แตกฝ่าเท้าจะต้องแตก นี่กิเลสแตกฝ่าเท้าไม่แตก พระโสดะท่านฝ่าเท้าแตกกิเลสยังไม่แตก เรากิเลสแตกฝ่าเท้ายังไม่แตก มันเทียบกัน ปู้บไม่ได้คุย คือไม้อ้อไม่อวด สักชีพยานมันบอกกันเอง โอ นี่ของเรายังไม่แตกกิเลส แตกเสียก่อน จากนั้นมันก็ไม่แตกที่นี้ นอกจากมันวกลงไปหาหมอนแตกเท่านั้น จากนั้นก็มาหาหมอนแตก เสื่อขาด เข้าใจไหมละ ตอนที่ฝ่าเท้าแตกเป็นไปอย่างนั้น นี้ จึงว่าความเพียรกล้า เข้กับองค์ไหนเข้กับรายใดแล้วมันจะรับกันยอมรับกันทันที ถ้า ยังไม่เข้าธรรมตามันก็ไม่เชื่อ

อย่างพระโสดะนี้เชื่อก็เชื่ออย่างเอาเราเข้ยันเลย เดินจงกรมออกร้อนเท้านี้ แหม มาลูบลำดูมันก็ไม่แตก แต่มันเสียว ถ้าจากนั้นแล้วแตก มันก็เป็นพยานกันได้ นั้นละท่านประกอบความเพียรท่านเอาอย่างนั้นจริงๆ ที่ว่าท่านทรงมรรคทรงผลครูบา อาจารย์ทั้งหลาย ท่านไม่ได้สนใจกับโลกกับสงสารนะ พอได้รับโอวาทจากพ่อแม่ครู อาจารย์อย่างถึงใจแล้ว ที่นี้ก้าวขึ้นเวที่พิดกันเลยกับกิเลส จะเป็นจะตายร้ายดีอดอิม อะไรท่านไม่สนใจ ระหว่างจิตกับธรรมพิดกันกับกิเลสภายในหัวใจนี้ไม่มีหยุด นั้นท่าน เอาอย่างนั้น แล้วท่านจะไม่สำเร็จได้ยังไง ธรรมะเรียกว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว นี้ เอา ขอให้ปฏิบัติตามนี้เถอะ ชอบแล้วนี้จะต้องถึงแดนพ้นทุกข์ ก็ถึงจริงๆ นั้น ท่านว่า สวากขาตธรรม หรือ สวากขาโต ภควตา ธมฺโม นี้ตรัสไว้ชอบแล้ว เอ้าๆ ก้าวตามนี้พูด ง่าย ๆ ก้าวตามนี้จะถึง

ไม่มีใครที่จะสอนธรรมได้โดยถูกต้องแม่นยำเกินศาสตราจารย์เอกของเรา สามโลกธาตุนี้มีองค์เดียว จับให้ตึนะ นำนี้ไปปฏิบัติ จากนั้นลงมาก็เป็นสาวกทั้งหลาย พระพุทธเจ้าเป็นพระองค์เอก ศาสตราจารย์เอกแม่นยำๆ ไปอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้ โอ๊ย ธรรมเหมือนว่าเด่นอยู่บนท้องฟ้าอากาศ เหมือนดั่งว่าสว่างไสวจ้าให้เราได้ชม เหมือนชมเดือนชมดาว ส่วนจิตใจมันสูงมันพุ่งๆ ถึงกิเลสจะทับหัวมันอยู่แต่กระแสของจิตที่มุ่งหวังต่ออรรถต่อธรรมมรรคผลนิพพานมันพุ่งสูงๆ นู่นนะ มันพุ่งๆ สุดท้ายก็ไปได้

พอพูดเรื่องนี้เราก็ระลึกถึง คือเราเป็นอยู่หนองผือ เข้ากันได้ปึบกับพ่อแม่ครูจารย์มั่นเลย ท่านเป็นอยู่ถ้ำสาริกา ที่ท่านว่าเป็นแดนอัศจรรย์ แต่ไม่ถึงที่สุดของธรรม หากเป็นการตั้งรากตั้งฐานอัศจรรย์ขึ้นที่นั่น ที่ถ้ำสาริกา ที่ผิใหญ่จะมาตีท่าน นั่นละเราก็ฟังเวลาท่านพูดฟังท่าน เพราะเราไม่เป็นเราก็ฟัง แต่มันก็จำของมันได้ ไม่ได้ตั้งใจจดจำก็ตาม เพราะเรามุ่งธรรมอยู่แล้วมันก็สัมผัสกันละติดกันจำกันได้ นี่ก็มาเป็นอยู่ที่หนองผือละซิ ไ้อู้สึกว่าเมตตาของท่านสูงส่งมาก แสดงลวดลายขึ้นทันทีทันใดเลย พอขึ้นไปหาท่านถึงเรื่องการพิจารณาภาวนา นั่นละปัจจุบันแท้ เห็นธรรมอัศจรรย์แท้

พอพิจารณาไปพิจารณาลงอะไรๆ ขาดสะบั้นๆ ขาดผิงลงหมดเลย จิตสว่างจ้าครอบไปหมด ดังที่ท่านพูดอยู่ในถ้ำสาริกา มาเป็นขึ้นในใจของเราเอง โธ ที่ท่านว่าเป็นถ้ำสาริกาเป็นอย่างนี้ละหรือ นี่ก็ถ้ำสาริกาขึ้นเทียบนะ แต่ไม่ใช่อาจเอื้อมวัดรอย มันหากเป็น นี่ก็ถ้ำสาริกาอยู่ที่นี้ ไม่ได้ไปอยู่ถ้ำสาริกา ถ้ำสาริกาที่ไหน ท่านเป็นอยู่ถ้ำสาริกาท่านก็เป็นอยู่ตรงนี้ มันจับปึบเลย พอค่ำวันหลังก็ขึ้นไปหาท่านไปเล่าให้ท่านฟัง โห ท่าน ถ้าภาษาโลกเราเรียกว่าท่านตื่นตื่นมาก ประหนึ่งว่ายังมีผู้รู้ธรรมอย่างนี้ได้อยู่หรือ ประหนึ่งว่าเป็นอย่างนั้น แต่ท่านไม่ได้บอกอย่างนี้ เป็นความตื่นตื่นของท่าน เล่าถวายให้ท่านฟัง

ก็มันอัศจรรย์จริงๆ ท่านเองก็ตื่นตื่น ยังจะเหลือแต่คำว่า ยังมีผู้รู้ธรรมประเภทนี้ อย่างนี้อยู่หรือ แต่ท่านไม่ได้พูด เป็นลักษณะความตื่นตื่นของท่านเทียบกันได้อย่างนี้ ท่านเป็นอยู่ที่ถ้ำสาริกา เราเป็นอยู่ที่หนองผือ หนเดียวเท่านั้นไม่เป็นอีก นั่นละวันหลังๆ ทำอีกมันไม่เป็น ขึ้นไปหาท่านท่านพาตเอาเสียแหกไปเลย มันเป็นบ้าอะไร มันเป็นแล้วมันก็เป็นไปแล้ว จะให้มันเป็นอย่างอื่นอีก ใส่ขนาบ ตายเลยเรา ท่านดูเอาจริงๆ ก็มันเป็นแล้วก็ให้มันเป็นว่างั้น ปัจจุบันฟาดลงตรงนี้มันยังจะเก่งกว่านั้นอีกท่านว่างั้นนะ ไปยึดอะไรสัญญาอดีตอนาคตไม่เกิดประโยชน์ สิ่งที่เป็นปัจจุบันเกิดขึ้นจากความเพียรปัจจุบันของเราต่างหากนี่นะ ไม่ได้เกิดขึ้นจากการคว้านคว้านนี่นะท่านว่า เราก็ปล่อยอารมณ์

นี่ท่านเป็นอยู่ถ้าสาริกา เราก็เป็นอยู่หนองผือ มันก็แปลกอยู่นะเรากับท่าน ไม่ใช่ วัตรอยนะ มันเป็นขึ้นตรงไหนมันพูดกันได้ เข้ากันได้ลงกันทันทีเลย อย่างว่าถ้าสาริกา ท่านเป็นอย่างนั้น เราอยู่หนองผือก็เป็นอย่างนี้ ท่านก็คึกคักเลย ยิ่งเหลือแต่คำว่า หือ ยังมีผู้เป็นผู้รู้ได้อย่างนี้อยู่หรือว่างั้น แต่ท่านไม่พูด ท่านพูดเอาวันหลังๆ ที่เรากาวนา จะให้เป็นอย่างนั้นมันไม่เป็น ไปกราบเรียนท่านก็ขนาบเอาเสีย บ้าเราขึ้น เทอ มันยังเป็นบ้ำอยู่หรือนี้ มันเป็นมันก็เป็นไปแล้วจะให้ยุ่งมันอะไรอีกท่านว่างั้น เราก็ไม่ลืม เอาละวันนี้ก็พูดหอมปากหอมคออยู่นะ พี่น้องทั้งหลายได้ยินได้ฟัง

ธรรมนี้ธรรมสตา ร้อนๆ นะ ออกมาจากหัวใจเราปฏิบัติแทบเป็นแทบตาย ถึงขั้นจะสลบแต่ไม่เคยสลบ เจียด เจียดนี้เจียดตลอด ความเพียรของเราเป็นนิสสัยผาด โผนดังที่เคยเล่าให้ฟัง พ่อแม่ครูจารย์ต้องร้องเอาไว้ๆ ตลอด เพราะเป็นนิสสัยผาด โผนว่านั่งตลอดรุ่งมันจะเอาจริงๆ กันแตก เอา แตก กิเลสยังไม่แตกกูไม่ถอย เนะ นั่งเอาจนกันแตกนั้นนั่งตลอดรุ่งๆ เอา แตกก็แตกไปถ้ากิเลสไม่แตกกูยังไม่ถอย พ่อแม่ครูจารย์ก็ร้องเอาไว้ ขึ้นไปนั่งปีบกราบลง

ม้าตัวไหนมันคึกคะนองมาก เรายังไม่ได้พูดนะท่านขึ้นแล้ว ตัวไหนมันคึกคะนองมากไม่ฟังเสียง การฝึกทรมานของเจ้าของเขาต้องฝึกอย่างหนัก ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน แต่การฝึกฝึกเอาอย่างหนัก เอาจนกระทั่งมันไม่ค่อยลด พยศลงๆ การฝึกของเขาก็ค่อยลดลงๆ จนกระทั่งม้าทำงานตามคำสั่งของสาริธิ เรียบร้อยแล้ว การฝึกอย่างนั้นเขาก็ระงับไป ท่านพูดเท่านั้นละ มันก็มาเข้าเราปีบ เราก็ไม่เคยนั่งตลอดรุ่งอีกนะ ก็อย่างนั้นละ ส่วนมากมักจะร้องเอาไว้ เพราะเรานิสสัยผาด โผน ท่านรู้สิสัย

ถ้าไปองค์เดียวนี้ท่านชี้นิ้วเลย ท่านไล่ให้ไป ใครอย่าไปยุ่งท่านนะท่านมหาไป องค์เดียว เนะ องค์อื่นไป ที่ลาที่ละสององค์สามองค์ไป จะลาท่านไปเที่ยว หือ ตั้งแต่อยู่ต่อหน้าต่อตามันก็ตกรอกต่อหน้าต่อตา แล้วมันจะไปตกรอกหลุมไหนอีก ออกจากนี้ไปแล้วนะ นั่นแสดงว่าไม่ให้ไปแล้ว แต่กับเราไม่เคย พอว่าไปองค์เดียว เอ้อ ขึ้นทันที ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ท่านสายนิ้ว เพราะพระนั่งอยู่ที่นี่ ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ท่านมหาให้ไปองค์เดียว อย่างนั้นก็มี อย่างที่อยู่ใต้นี้มันก็ตกรอกให้เห็นต่อหน้าต่อตา แล้วมันจะไปตกรอกหลุมไหนอีกละท่านว่า แล้วใครจะไปค้ำท่านใช้ไหม ท่านเห็นอยู่นี้ในความ ผิดพลาดของพระเณรเท่ากับตกรอก ท่านก็ดูอยู่นี้ แล้วมันจะไปตกรอกหลุมไหนอีกท่านว่า ไม่กล้าไป เอาละให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ